

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 725. Gregorii Pap. II. Annus 12. Leonis Isavr. Imp. Annus 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

IHSV CHRISTI Annus 725.

GREGORII PAP. II. LEONIS ISAVR. IMP. ANNUS. ANNUSIO.

REMEMTORIS septingentesimo vigesimo quinto anno...

officia excolere, attributu multo bono... In primo regni sui anno donationem...

IV. V. VI.

gudio & exultatione Laudantes Dei omnipotentiam, qui vota Regis tam facile audisset.

VII.

Cum autem in urbe auditum esset de aduentu Regis cum reliquis beatis in confessionibus: ad suscipiendum corpus sancti sumunt omnes, qui visum fuerant, suscipiendum corpus sancti sumunt... (text continues with details of the translation of St. Augustine's body)

VIII.

Dona autem que piissimus Rex Liuthirandus Ecclesie beati Petri donavit, tam in praesenti & posterum, quam in vasti auri & argenti & vestibus, ad Dei cultum pertinentibus, excedunt omnium prorum & Catholicorum opinionem. Existimabat autem Rex ille, se tantum non posse donare ministris, qui custodiebant corpus beati Patris...

IX.

Hoc item anno (vt habet vetus Chronicon a Pithaeo editum, cui libenter assentior) Eudo Aquitanicus Dux in odium Caroli Martelli vocat in Gallias Saracenos ex Hispanijs. Leguntur enim haec ibi: Anno septingentesimo vigesimo quinto Saraceni ab Eudone in auxilium suum vocati cum Rege suo Abdarama, Garonnam, Bordagaliam, perueniunt, cuius loci vastata, & Ecclesia igne cremata...

rent, vt iustitiam sancti Martini, Innocentii... (text continues with historical events of the Saracens)

ubi autem potius esset tantis vicibus Caroli Martelli, Parilius reuerentur, Aurelianus transiens, iustitiam Eucherium eius civitatis Episcopum... (text continues with details of the Duke's actions)

quod ad res Ecclesie Germaniae pertinet, S. Bonifacius eius ab Ecclesia Romana constitutus Apud... (text continues with the mission of St. Boniface)

Porro cum omnes illae egregiae claruerint in... (text continues with further historical details)

trium quoque ipsarum nomina inter sanctos in... (text continues with the names of the saints)

... (marginal notes and text from the adjacent page)

quibus fidelissime scripte, qui & a quibus Angliae monasteria fuerint haec petra, narrant. Ad dit praeterea Rodulphus in Lioba eundem S. Bonifacium vt quam exactissimum monasticam disciplinam Germaniae populis tradidit. In ipso fonte eam haurire curasse, nimirum ex domo ipsi primatq; primaria S. Benedicti Abbatis, hoc est, ex monasterio Cassinate, cuius rei gratia misisse tradit illic Struam discipulum suum, vt aliquandiu illic moratur, disceret cultum perfectissimum monasticae vitae, quibus ipse Bonifacius a puero monasticis imbuitus fuit institutus in Anglia, vbi reuerat his temporibus florebat monasteria sanctitate, atq; doctrina, vt tum ex Beda, tum ex eundem Bonifacij litteris intelligitur: sed nihil voluit praemississe vt sanctissimum, quin in Germaniam qua sulcatur excolendam Ecclesiam, quacunque sciret, vel excitaret esse perfectiora, conferret: cum ad tantum opus, omnes quos peteret, hilares largitores haberet, praesertim vero gentiles suos Anglos, vt plurimum est patet factum exemplis. Post haec edita emerferunt in lucem & typis edita triplicia Acta sancti Vvilibaldi, necnon Vvilibaldi, atque Vvalpurgis a Canisio collocata. Tomo quarto Antiquae lectionis, quibus quidem ista sunt corrigenda, eorum Vvilibaldi non ex Anglia, sed ab vrbe Roma vocata fuerit tempore Gregorij Tertij a S. Bonifacio, & Vvilibaldi ab eodem Bonifacio, cum Romae esset profectus: unde deducitur.

Fuerat enim Bonifacio in Euangelio laboranti vniuersis Ecclesiis Anglicanae (vt vidimus) alij se ipsos in opus miseriter exhibebant, alij libris alijq; muneribus adiuuantibus, praeter alios in partibus, epistolis alij scribentibus, & honorantibus, & inter alios, qui hoc ipso anno in patrum successu Cantiae regnum, vt testatur Beda, ad eundem ista conscripsit, quibus vides quanta fuerit tantum Regis erga Bonifacium obseruantia b.

Donno beatus, & Pontificali insula meruere decerare Archiepiscopo Vvilibaldo cognomento Bonifacio, Heilbertus Rex Cantiae Domine domorum saluare.

Ante paucos annos venerabilis Abbatis nomine Bugge, postquam Romanam vrbe loca sacratissima, orationi videlicet obtentu adiret, exiit hinc in suam patriam, ad propriam venit patriam, & ad monasterium sancti monasterium feminarum, quod antea solus ecclesiae huiusmodi regerebat, cum venisset rogatus ad eum aduocatum, inter alia desiderabat, hac vel maxime audiret, nostra inculcare curaret, quod de illis et licentiam familiariter loqui de rebus sanctis sibi necessitas, opus tuum adhibere, amabilem sanctitatem, non aucto videlicet hinc esset, & limina beatorum Apostolorum frequenter visitanda terere non superfluum duxit. Deinde continuo intulit, quia diligenter paterentur tunc tuos familes pro me supplicat obnuic compellere curaret, vt per te consueuerat propinquitate nostra a diuina, quae enim sunt illa fuerit presentia salutaribus vobis acceptis, & orationum tuarum benedictione confirmatis, ita & ego quoq;, quamuis aduersus, & quoniam corporali presentia, tamen vt spiritum praesens, hoc eadem mouere mihi necessitas a tua solita benedictione datur.

Comit, te hoc fallorum promissis in dubitanda fide dicit et veris factis, quantumcumq; consolationis ex hoc habui, eog, multo magis, vt esset exultatio sum, quod te ex impinat a spe subditam pietate dona pertulerit. Quocirca velle mihi omnino, ac conueniens esse videtur, vt persuisidam longe lateq; beatitudinem tuam omni animi litterarum lectione seu fidelium legationem aliquid alioquar, quod quidem alio quolibet in tempore melius, officio, adimplet me posse no arduer, quous uobis nunc, cum sua excellentia vestra vni religio, qui a vobis hinc in Britanniam, vnde praesentes, & filiales legatas, vt scripsisti sunt; nec non videlicet ad vestra plauidia praesentiam, Deo adiuuante, quare vt quae dicitur peruenit. Vnde igitur mihi optime placuit hanc, praesentem reportare litterarum istarum nomine Helbum religionis scilicet huiusmodi monachum, cum praedicta vestra bonum, quibus auctore, & tunc cura ad vos dirigere, ac per eum hac salutaris caritate vestra, seu precatoria scripta porrigere, per quos nos praesentem delectamus, amos in communi omnipotentis Deo gratias vobis referre, qui tantam in vos misericordiam suae gratiam contulit, vt innumeram multitudinem Gentium, idololatria viti-

stissimo errore miserabiliter deceptam, ad Christianam fides normam praedicationis vestrae verbo, & labore conuerterit. Pnde plurima adhuc auxiliata Deo speramus, & optamus, certi, quia qui per vos caput operari, inuota perficere de deo in diem non desinet.

Per hanc quoque hanc hanc apicum reuerentia vestra dicitur deuotio magna cum caritate nonnulla mansuetudo, id est, canuum argentum inuic de suatum personam libras tres & semis, & duo trepte, & hac xena vobis, non ea intentione, neq; occasione dixerimus, vt terreste lucrum aliquid, aut retributionem quamquam temporale pro eu recipere desideremus, sed multo magis benedicti, quod multo magis necessarium est) tota visceribus effugio mentis, vt quantum dies mali sunt, & multiplex auaritas quodlibet varia, & imperturbata in hoc saeculo adiuuante dignetur, & ad hoc ipsum agendum alia, quocumq; vel indolens, vel fegerendo possit prouocare auctori tuam venter anda dilectis, qua semper sit vniuersi memoria plena, tam dum adhuc esse me in hac mortali carne audias, quam etiam post obitum meum si te prouocare habere superstitum. Hic itaq; breuiter summi vniuersi, & albatu, vniuersi rem praeter ea a vobis desidero mihi exhiberi, quod vobis acquirere valde difficile esse, iuxta quod mihi indicatum est, nullatenus vos hoc est, dno saluare, quoniam at, & aris audacia sit genes velle libere captando arripere, & arripiendo conualescere sola. Ob hanc etenim causam de hinc in acquisitione, & re auferentiam ad nos annuo vos rogamus, quia videlicet perpetui huius generis accipere in nostro regnum, hoc est, in Cantia, reperitur, quoniam bonis prodiuici factis, & ad artem suam ad hunc animo agiles ad bell'ros edocentur, & edocentur, ac docentur. Postremo autem in fine epistola precor, vt ad scribendum tibi referat, & litterarum tuarum manifestare dignetur, vt ea qua tibi dixerit, bene sunt edidit. Otentem pro vobis beatitudinem tuam longam diuina pietas faciat. hucique rex Cantiae ad Bonifacium.

Sed non pretereat memoria regie femine, confanguineae scilicet eiusdem Cantiae Regis, Bugge appellatae, cuius & peregrinationis ad limina Apostolorum meminit. Fuit ista cognomento sic dicta, nomine vero Eadburga, filia clarissima femine Cangyth, quae simul sub praedecessore Rege grauia passa sunt, vt ipsarum epistola indicat ad sanctum Bonifacium, cum esset tantum presbyter, data, qua suam deplorat arum. Extat ipsa inter eiusdem S. Bonifacij litteras nondum impressas, trigelima octaua ordine posita. Quod igitur secundum illud Dauidicum: Generatio redorum benedictur, ipsum quod extat eorum scriptorum monumentum, in commendationem eorum dendum, Annalibus intexendum putauimus, sic chim se habet d:

Benedictio in Deo fide & dilectione venerabilis & vniuersi presbyteratum privilegio pro edito, & virginale castro monasterio, velut litorum sexto coronato, necnon doctrina scientia erudito, Cangyth indigna ancilla ancillarem Dei, & nomine Abbatis sine merito familia, & vnica filia eius Eadburg, cognomine Bugge, in sancta Trinitate aeternam saluare.

Ad referenda gratias amplissimi tuae laudationis, qua te animum litterarum per gerulum sic dare pietas tuarum osmissis, nullum ovis nostris sufficit sermo. Et atulandum est si vera laus est, qua laudata sumus, timendum est valde, ne magis vniuersi sit non merito laus, quam laudatio. Auantissime frater spirituali magis, quam carnali, & spiritualium gratiarum munificentia magnitudine, tibi soli muerat volumus (& Deo solus testis est nobis) quatenus inter litteras lacrymas, quoniam multum miseriam multibus, velut grauisa serena, aut pressura premente, depressa sumus saluarum rerum tumultibus, qui nos tanquam summo maru vertice, vt ait, & ager aut velut vadatum conules cellis saxi, & quoniam molium ventorum violentia procellarum tempestates immensa sensibus Europam impellunt, & cyborum carina scissum, & malo nauis deorsum immittuntur: hanc secum animarum nostrarum nauicula magna miseriarum machinis, & multifer a calamitatum quantitate quatuntur, & velut quod veritatis voce de euangelica domo dicitur: Descendit pluuia, ventre flamma, flammis venti, & impingere in danum illam, & reliqua. Igitur primum animum pluuia ponitur, & sequuntur omnia alia, quae illa venter accendunt, memorata innumerabilium concatenua criminum, & nullius vni plena & perfecta fiducia, & non tantum recordatio animarum nostrarum, sed quod diffiditum est & mul-

XV.

XVI.

Psal. 111

4 eod. cod. ep. 15.

XVII.

1 Psal. 111 dicitur

CAN.

CYTH AB

BATISSA

EPIST. AD

S. BONIF.

Matt. 7

Int. 14

600
Sep. 4
XVIII.

caus

XIX.

Den. 14
6. 11. 8.

Psal. 111

XX.

DE PIRL.
CHINAN-
DO RO-
MAM.

le et am) qd videri facim...
seu. & atq. & multorum mentibus...
natura. & postea ante sublimi Tribunali Christi rationem redduntur...
Int. 14
600
Sep. 4
XVIII.

Angi preterea capere...
Anglia cepit nostri...
apud eam ad huc...
Int. 14
600
Sep. 4
XVIII.

Omnis homo in sua causa desiciens...
quasi filii amicum fidem...
Int. 14
600
Sep. 4
XVIII.

Sed quia hoc nostris...
la ter et matris...
DE PIRL.
CHINAN-
DO RO-
MAM.

prospice in re laca...
venerit, ibi maneat...
Int. 14
600
Sep. 4
XVIII.

Contigit autem post hoc...
Contigit autem post hoc...
Int. 14
600
Sep. 4
XVIII.

Veneranda & dilectissima...
Veneranda & dilectissima...
Int. 14
600
Sep. 4
XVIII.

Marginal notes on the right edge of the page, containing smaller text and references.

... etiam, & abluere populum tuum, & domum patris tui...

Abbatii sancto, vero, amice, iam, & merito honorando, dicitur...

XXIII. *dulcia EADIVR G. B. EMX AD S. B. B. NIFAC.

... Cum autem hinc multiplicibus ageretur angustis clarissima virgo...

Caritatis tuae dulcedinem fateor, dum per interitum hominum...

XXIV. *dulcia EADIVR G. B. EMX AD S. B. B. NIFAC.

... Domina dilectissima, & in amore Christi omnibus caris...

Et postquam mihi simul carissima soror Vaulburga quasi infirma...

XXIV. *dulcia EADIVR G. B. EMX AD S. B. B. NIFAC.

... Nam si tibi soror carissima, de illo consilio, quo me indigni...

Et postquam mihi simul carissima soror Vaulburga quasi infirma...

XXIV. *dulcia EADIVR G. B. EMX AD S. B. B. NIFAC.

... Males enim mihi videtur, si propter libertatem saluam...

Et postquam mihi simul carissima soror Vaulburga quasi infirma...

XXIV. *dulcia EADIVR G. B. EMX AD S. B. B. NIFAC.

... Males enim mihi videtur, si propter libertatem saluam...

Et postquam mihi simul carissima soror Vaulburga quasi infirma...

XXIV. *dulcia EADIVR G. B. EMX AD S. B. B. NIFAC.

Bonifacium e. cum à Gregorio Papa Romano vocatus est consecrandus Episcopus, quem & enixè rogavit pro codè consanguineo suo Rege Deum precari.

IESV CHRISTI Annus 726.

GREGORII PAP. II. LEONIS ISAVR. IMP. II. Annus 11.

I. LEONIS EDICT. ADVERSUS SAGRASIMAGINES.

SEPTINGENTESIMVS vigesimus sextus annus sequitur, non Indictione notatus, quo novum monstrum, horrendumque in Oriente visum vniuersi Dei Ecclesiam turbauit, progressa squidem è portis inferi noua hæresis, cornibus potentie Imperialis armata, Imperatoris potens edicto, longè lateque grassatur, hoc inquam anno, nondum absoluto decimo Imperij sui anno, magno rugitu Leo publicum promulgauit edictum, vt sacræ vbiq; delerentur imagines. De his acturi, ex more, primum omnium quæ sunt temporis disquiramus. Scimus Theophanem, Cedrenum & alios eiusmodi probrosum ab Imperatore promulgatum edictum in annum referre, qui nonus numeratur eiusdem Imperatoris: in Actis autem Stephani iunioris martyris, qui sub huius filio Constantino Copronymo passus est, ipsidemq; ab eiusdem temporis scriptore elaboratis, omnique fide conscriptis habetur promulgatum idem edictum fuisse anno decimo eiusdem Leonis Imperatoris, id ipsum testatur Zonaras, quod & ex eo etiam redditur manifestum, dum Beda huius temporis scriptor accuratissimus, librum quem scripsit de sex ætatibus, perducit vsq; ad novum eiusdem Leonis Imperatoris annum: vbi nihil penitus habet eiusmodi edicto, quod magno fragore fulminis instar vniuerso orbi statim innotuit, eò quod nondum tale quippiam promulgatum fuisset. His de temporis ratione discussissimam quæ ad reum gestarum narrationem pertinet, prosequamur.

II. EX H. B. BR. A. I. S. I. CONOCLASTAR.

Qui autem ex improuisa edicti promulgatione Leo apparuit hæreticus Iconoclasta, cum antehæc ab omnibus fuerit Catholicus exillimatus: quomodo accidit, vt vno veluti momento magna adeo mutatio omnium, ex Catholicis fit visus hæreticus: omnes æque consentiunt, Hæreticorum impostorum, qui de eius futuro Imperio vaticinati fuerunt, id opera factum licet in eo diuersa sententia sit, vt id ab eis factum anno ante promulgatum edictum alij dixerint, alij verò id exordio eius Imperij ab eis tentatum, ipsamq; eis assensum esse, verum vsque in hunc annum facinus continuasse secretum. Agens de his Constantinus Manasses Græcus historicus, hæc ait: Rebus humanis ad scelus atq; sumum Leonem delatus (proh qualia sunt Dei iudicia) græuis tempestas Ecclesiam excepit magna cum hominum cadibus conuulsa. Nam exacerbatu Imperator parturibat illa quidem (cum consensum eum) absurda noua, consilia contra Christum, sed factum improbitatis nullo modo parere poterat: quippe timidus animus eum ab insidioso reuocabat. Tandem verò captus à opportunitate, stumida, audacia factum edidit, alio tempore est, viperæ soboles prodigi. & inferius vbi Iudæorum vaticinium de Imperio, & pollicitationem ipsis à Leone tunc factam recensuit, illa mox addit de facta ab eis exactione, vbi illum Imperatorem creatum audierunt: Hebraei Leonis renunciatione cognita, mox ad Imperatorem aduolant, & vt promissa satisfaciatur, orant: non tamen illi vel aurum, vel argentum, vel gemmas petebant, sed sanctarum imaginum, peditarum statuarum veneratone dignarum abolitionem, hoc est, ipsam religiosi cultus emersionem, cum iuxta atq; munitiones hoc factu de fundamento subitus oportebat. Imperator primum prauis, viperæ soboles aspicias feribus assentitur, & accersito sacrorum Antistite, qui tunc temporis erat Germanus, de peruerso dogmate cò eo communis at. Cui ille non tantum non assentitur ipsius impetrati, sed etiam Imperatoris audaciam ac furorē reprehendit et Heu asserens lupus, ben furcus Cerberus mit em gregu ducem Ecclesia pellit & exturbat. hæc enis Constantinus vsque ad ex-

turbationem S. Germani Constantinopolitani, quæ tamen longè post illa fieri contigit.

Porro cum illa profecutus auctor ex eadem, vt adiuimus) dicens: pro qualia sunt Dei iudicia) certe quidem etiam infrutabilia sint iudicia Dei, vt pote ob ista multa, men est totum non liceat tenui mente nostra tentare, habuire pelagus, non non licet saltem vasti, abo equant attingere. Ecce tibi ostendam, quot ex vno multo laeta uenit elicitisse Deus: etenim ex veneno magnum salutis venena parauit antidotum. Si quidem Monothelitis illam Ecclesiam iugiter infestantes, ex hoc tempore, totis filuiss noscuntur, neque amplius quicquam aduersus Catholicam veritatem vel mutiss reperiri sunt. Accidit enim perinde ac si cum bello ciuili flagret ciuitas, vt eorum ex furore bellum, eo omnes arma conuertant, quibus antea se mutuo trucidabant. Ita plane; adeo enim turpitas ac detestabilis eiusmodi hæresis visa est, vt non solum Catholicorum, sed & omnium hæreticorum in se arma conuertit, qui pugnant simul cum Orthodoxis, aduersus Iconoclastas hæreticos, iuxta in se ipsi. Ecclesia Orthodoxa. Accidit illud plane mirandum, vt cum Orientalis Ecclesia (vt sæpe vidimus) hæreticorum crebris infestationibus, vires cõherata perdidit, & resoluta solida constantia nervis, penitus languerit, innoxia huiusmodi conspectu hæresis spiritus sumptis, antea exarant, vires collegerit, neruosis, omnes intendit, aduersus illius viribus certatura, ex quo certamine licet multissimi sint desertores, tot tantaque victrix erexit gloriæ triumphæ, vt dicere illud auium, nunquid Orientalem Ecclesiam adeo celebrem & illustrem, quam cõ aduersus Iconoclastas bellum iniit: vt pote quæ nunquam tantam fuerit decorata martyribus, adeo vt nò solum reperiret deluerit ignominia sui profligatorum factæ, sed etiam hæreticis, sed adiecit dignitatem & honore, tot tantum aucta coronis, & insignita victoris palmis semper, vbiq; virentibus: vt plane illud Davidicum deinde Domini ipsi fuerit occidendum: iudicia Domini non est in se metipsis, desiderabilia super eorum, & lapide periculis, dicitur a super nos, & fiam, & quod sequitur: in opibus suis retributo multa. Sed iam ceptum prosequarum historiam ex vetustioribus monumentis.

Extant (vt diximus) apud S. Ioannem Damasceni Acta martyrum Stephani & sociorum omni fidei corpore, quibus ipso sermone exordio hæc habentur: Cum aut ad incunam iam Imperij Leonis Isaurici impetrare conueniret, nec iam eam heresim diutius annos precesse, & uicissim, si electum factum edidit, accedat, & ea illa tenentur, absurdum illud & impium exiuit: iniquitas pira a feruore quidam idolorum retinere, impuere, neq; q; cultum adhibere esse, ne alioque Dei loco impudens & ibi res erat, hoc deo natu consulto, imò eiusdem Leonis, incensibilem Sacerdotum imaginibus abrogandis dicta atq; firmata sententia, hanc enim dubium si rogasset sententias singulorum, appropitata causa penitus excidisset, omnibus refragantibus, igitur in comitis illis eiusmodi assertione, ac eodem Imperatore decretâ sententia, simulq; demisso Sacerdotum tam sedata in publicâ magna omnium admiratione, & stupore delata est. Vidisti non Orthodoxorum sed hæreticorum Principum morem esse, vt in Senatu Orientalis Ecclesia de dogmatibus agant, & inconstanti Episcoporum Orthodoxæ fidei, pro arbitrio quæq; ardua de hęc, & celestis ritibus iuribusq; temere atque iniure delatant, quomodo ea accepta fuerit à populo Constantinopolitano, audi que eadem produant Acta.

Prostinus igitur ingens tuomina à pibe exarata est, & nobile nubes Orthodoxorum Ecclesiam obrepit. Quæ, vt tempore ille sensit, statim Grego conuulsa vertens, vt abbas esse quod agebat, laborabat, non videlicet leuissimè, sed non inquit) hoc mea fuit sententia, vt ex proprio dicto, sed hoc ato, sublimiore loco est collocanda est, ne ex quoque, eas contingat, at que ita quodam modo rebus hanc dignitate meliam inferat. Quorū sum hoc tandem, & quid multo, vt eas à nobis longe coluendo, ac proval, & nullo negotio uendo, ne eas facile aut cernere, aut contrahere quædam